

Arrest

**nr. 141 511 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 5 augustus 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 21 mei 2014, met kennisgeving op 4 juni 2014, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“(…)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster haalt aan dat zij op 05.04.2014 gehuwd is met de heer P. G., die in het bezit is van onbeperkt verblijfsrecht in België (F-kaart) en dat zij samen twee kinderen hebben, die erkend werden door de heer P.. Het feit dat verzoekster een gezin vormt met een legale echtgenoot, vormt echter geen buitengewone omstandigheid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Indien gewenst, zouden de heer P. en de kinderen immers verzoekster tijdelijk kunnen vervoegen naar het land van herkomst om de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekster haalt in de aanvulling 9bis aan dat zij haar aanvraag eveneens wenst te baseren op artikel 10 en 12 van de Wet van 15.12.1980, waarbij zij aanhaalt dat zij samenwoont met haar gezin, dat de heer P. een arbeidsovereenkomst heeft waardoor hij in hun onderhoud kan voorzien en dat zij gehuwd zijn in april 2014. Naar aanleiding van deze aanvraag conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd echter op 16.05.2014 een schrijven verzonden aan de gemeente Morsel, waarin gesteld werd dat verzoekster niet voor deze procedure in aanmerking komt, aangezien zij niet alle nodige documenten voorlegt om in aanmerking te komen voor Gezinshereniging. Indien verzoekster voor deze procedure in aanmerking wenst te komen, dient zij zich in orde te stellen met alle formaliteiten en dient zij haar aanvraag op een correcte manier conform de geëigende procedure in te dienen, voorzien van alle nodige documenten. Het indienen van een aanvraag 9bis, kan deze geëigende procedure niet vervangen, waardoor deze elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster haalt verder nog aan dat zij steeds gedoogd werd in België en dat zij geen bindingen heeft met haar land van herkomst. Verzoekster wist echter dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Verzoekster diende een asielaanvraag in op 17.09.2001, die werd afgesloten op 16.10.2001 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het CGVS. Het principe wordt echter gehanteerd dat verzoekster in eerste instantie zelf gevolg diende te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 18.09.2001, 12.10.2004, 19.01.2011 en 05.11.2012. Het feit dat verzoekster hier geen gevolg aan heeft gegeven en haar verblijf in België heeft verder gezet, is dan ook het gevolg van haar eigen houding en keuze om geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het middel luidt als volgt:

“2.1 EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen: schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent de bepalingen van artikel 9bis te kunnen onontvankelijk verklaren. Het doel van de Wet

Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de staatssecretaris stelt dat verzoekende partij aantoonde dat zij gehuwd is met de heer P. C., die in het bezit is van onbeperkt verblijfsrecht in België (F-kaart). An dat zij samen twee kinderen hebben, die erkend werden door de heer P.. Het leidt derhalve geen twijfel dat ook de kinderen over een verblijfsvergunning beschikken. De kinderen zijn thans bijna 10 jaar en bijna 11 jaar. De kinderen zijn derhalve schoolplichtig. Indien verzoekende partij naar haar land dient terug te keren zal verzoekende partij van haar kinderen gescheiden worden, omdat de kinderen in België naar school dienen te gaan. De echtgenoot van verzoekende partij is vast tewerkgesteld en kan niet zomaar verlof nemen voor de tijd dat verzoekende partij in het land van herkomst op haar visum gezinshereniging dient te wachten. De heer P. zou zeker zijn werk verliezen. De stelling dat de heer P. en de kinderen verzoekende partij kunnen vervoegen naar het land van herkomst houdt dan ook geen steek en gaat in tegen de documenten, welke bij het verzoek gevoegd werden. De arbeidsovereenkomst werd immers gevoegd en het gezin is afhankelijk voor het onderhoud en levenskosten van het inkomen van de heer P.. De Staatssecretaris miskent derhalve de materiële bewijskracht van de ingediende bewijsstukken.

Verzoekende partij beroept zich eveneens op art. 8 EVRM, welke de beschikking van het gezinsleven garandeert. Door verzoekende partij terug te sturen naar het land van herkomst wordt niet enkel in hoofde van verzoekende partij maar ook in hoofde van de echtgenoot en de kinderen van verzoekende partij art. 8 EVRM geschonden.

De Staatssecretaris miskent dan ook de materiële bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende bewijselementen.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 40ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in casu kan aanvoeren nu de bestreden beslissing geen antwoord is op een aanvraag gezinshereniging maar een antwoord biedt op een aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 40ter vindt in casu geen toepassing. Op de vraag toepassing te verlenen van de artikelen 10 en 12 antwoordt de bestreden beslissing dat door de gemeente Mortsel een andere procedure werd opgestart maar dat door de verzoekende partij niet de nodige documenten werden voorgelegd. Zij wijst erop dat in casu enkel een beslissing wordt genomen betreffende de aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78. 055). Dit onderdeel is onontvankelijk.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoende is.

Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij met welke relevante gegevens geen rekening zou zijn gehouden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te

motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de aanvrager bijzonder moeilijk maken om de aanvraag elders dan in België in te dienen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aanhaalde:

- verzoek om toepassing te verlenen van artikelen 10 en 12 van de vreemdelingenwet
- gezinsleven sedert jaren met een vreemdeling die sedert minstens 2009 legaal in België verblijft en die een arbeidsovereenkomst met regelmatige inkomsten met toegevoegde stukken die gezinsleven zouden dienen te bewijzen
- bij toegestaan verblijf mogelijkheid tot huwen en bestaan van verankering en het ontbreken van enige familiale binding met het herkomstland.

Op 13 mei 2014 richt de raadsman van de verzoekende partij nog een brief naar de verwerende partij stellend dat zij beroep wenst te doen op de artikelen 10 en 12 van de vreemdelingenwet, wijst zij erop dat haar nationaliteit Armeens is en herhaalt zij haar gezinsleven en stelt dat de partner ondertussen "een vast contract" heeft met de werkgever met voldoende inkomen om het gezin te onderhouden. Zij wijst erop dat haar paspoort verlopen is waardoor zij dient terug te keren naar Armenië wat een scheiding van haar familie teweegbrengt.

Zoals blijkt uit de onder punt 1 geciteerde bestreden beslissing antwoordt de verwerende partij op al deze argumenten. De bestreden beslissing preciseert dat geen toepassing kan gemaakt worden van de artikelen 10 en 12 van de vreemdelingenwet, wat correct is nu de verzoekende partij hiervoor zich dient te richten tot de gemeente met voorlegging van de documenten die wettelijk zijn vereist. Dit vindt steun in het administratief dossier waar de gemeente de verwerende partij inlicht dat de verzoekende partij de stopzetting vraagt van haar aanvraag gezinshereniging en "niets meer wenst te ontvangen i.v.m. deze procedure". Voorts maakt de bestreden beslissing duidelijk dat, indien gewenst, het gezin haar tijdelijk kan vervoegen in het herkomstland. De bestreden beslissing legt ook uit wat buitengewone omstandigheden zijn en concludeert dat de aanvraag in het herkomstland kan geschieden. Integendeel met wat de verzoekende partij voorhoudt, betreft de bestreden beslissing geen standaard stereotiepe motivering en wordt er concreet ingegaan op de argumenten die de verzoekende partij aanhaalde.

De bestreden beslissing sluit geenszins uit dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging kan indienen maar wijst erop dat dit een afzonderlijke procedure betreft waar de verzoekende partij ertoe gehouden is de wettelijk vereiste documenten voor te leggen. Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat de verzoekende partij wist dat zij slechts een voorlopig verblijf had in afwachting van haar asielaanvraag en dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan diverse bevelen opgesomd in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert omdat volgens haar de bestreden beslissing een scheiding teweegbrengt, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 van het EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866) daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij evenmin hindernissen aanbrengt die zouden aantonen dat haar partner haar niet kan vergezellen naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen. Het loutere gegeven dat de partner over een arbeidsovereenkomst beschikt, staat niet toe te besluiten dat hij de verzoekende partij regelmatig opzoekt. Het samenwonen gedurende jaren en het hebben van schoolgaande kinderen is geen vrijgeleide om de aanvraag niet elders in te dienen en geeft evenmin van rechtswege een recht op verblijf. Dit onderdeel is onontvankelijk. Om dezelfde reden kan de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet aanvoeren nu dit artikel betrekking heeft op een bevel om het grondgebied te verlaten wat niet is gegeven in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat de kinderen bijna 10 en 11 jaar oud zijn en wijst op hun schoolplicht, herinnert de Raad eraan dat het de wettelijke vertegenwoordigers van een kind niet toekomt om de rechten van het kind (met name onderwijs te kunnen genieten alsof hun verblijf niet zou zijn aangetast door illegaal verblijf) aan te wenden ter verwezenlijking van hun eigen doelstellingen. Verzoekende partij kan niet op redelijke basis volhouden als zou de afgewezen asielzoeker verblijfsrecht verwerven als gevolg van het schoolgaan van diens kinderen en daardoor in dezelfde verblijfstoestand terechtkomen als de erkende asielzoeker. Mocht dit zo zijn, dan zou het bestuur blijf geven van een ongelijke behandeling door aan vreemdelingen met kinderen rechten toe te kennen die zij vreemdelingen zonder kinderen onthoudt. Aldus komt het de Raad niet onredelijk voor te besluiten dat de door verzoekende partij aangevoerde integratie geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 18 april 2002, nr. 105.633).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en

3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN